

Bibliai olvasmány: Zsolt 52,3-11; Péld 6,16-19.

KÁRPÁTMEDEXEI MARYARSÁG

- alkalmi beszéd -

„Iskarióti Júdás, egy a tizenkettő közül elment a főpaphoz, hogy elárulja. Amikor ezek tudomást szereztek róla, megőrültek és pénzt ígértek neki. Ezért kereste a kedvező alkalmat, hogy a kezükre adhassa.”
Mk 14, 10-11.

Kedves Atyámfiak, szeretett Testvéreim!

1). Ismételt imnapot hirdetett a közös összefogás. Önkéntelenül is feltevődik a kérdés: **MIÉRT?** A válasz egyszerű: *Szükség* van rá! Fontos, hogy megint Isten elé vigyük nemzetünk egyik sürgető kérését, melyben azt várjuk Istentől, hogy most még inkább óvjon meg bennünket a kiszolgáltatottságtól, a legújabb, megsemmisítésünkre törekvő külső behatástól. Tesszük mindezt azért, mert, amint köztudott, a szlovák kormány megtette első lépését, hogy mellőzve az alapvető jogot -, megtiltsa a magyar lakosság anyanyelvének nyilvános használatát. Vagyis tudatosan állást foglalt a „nyelvében él a nemzet” ellen.

Kedves Testvéreim! A legkisebbik gondolatom is másabb annál, hogy politikai síkon kapaszkodjam a jelenlegi helyzet egyik, vagy másik vonulatába, viszont fontosnak tartom, hogy mi, debreceni unitáriusok is csatlakozzunk az összmagyarságot érintő felhíváshoz, melyet Főhatóságunk is pártfogás alá vett, s melyben arra kérnek, hogy imádkozás napjává szenteljük mindnyájan **2009. augusztus utolsó vasárnapját**.

Mai beszédemben, a tőlem megszokott módon közelítek a témához, de a bibliai tanítással egybehangzóan kívánom kidomborítani egyéni felfogásomat.

1/. A magam részéről elsődleges szempontnak tartom, hogy állandóan hirdetnünk, hangsúlyoznunk kell környezetünk, magyar testvéreink helytelen megítélését. Rossz törekvésnek tartom ugyanis, mellyel elég sokan, de ugyanakkor folyamatosan megkülönböztetik a magyarság születési-, vagy éppen mostani lakóhelyét. Minden magyarnak meg kell értenie előbb, vagy utóbb, hogy csak egy haza létezik a valóságban, a Trianon előtti, melyben akkor jó helyet kapott minden magyar, aki kényszer nélkül, de szíve szerint annak tekinti és mondja magát. Legyen ő csonka magyarországi, vagy akár székely!

2/. A történészek, vagy éppen a tudósok felállíthatnak újabb feltevéseket az ősök bejövételét, vagy éppen letelepedését illetően, de ezekkel nem biztos, hogy közelebb kerülünk egymáshoz. A magyaroknak kell rokonokat, barátokat keresniük Erdélyben, Felvidéken, Vajdaságban, Partiumban, bárhol a világon, ahol azonos nyelvet beszélő embertársaik laknak. Az őshaza megmaradt részében lakók kell kezet nyújtsanak az elszakadt részekben, folyamatos elnyomás alatt levőknek.

3/. Csudamód az „igen” és a „nem” bőven elegendő ahhoz, hogy a magyar nyelvet beszélő, mára idegen országokba szakadt, de magukat magyarnak nevező véreink testvéreiknek tudjanak a baj, a nehézség idején. Ha teljességgel meg lennének bizonyosodva arról, hogy pusztá együttérzésünkkel ők semmire sem mennek, akkor is fontos kimondanunk, hogy minden magyar hozzánk tartozik.

4/. Isten segítségével elmaradhatatlanul fontos ebben a kérdésben. Amiként a legtöbben nem hagyjuk ki Istent a magánéletünkben, úgy helyesen cselekszünk, ha bevonjuk Őt összmagyarságunk megtartásának jelen igyekezetébe is. Istent választottuk megtartónknak már az államalapítást megelőzően és valóban Ő az, akitől jöhet a megtartás. Isten tudja, hogy miként kell hozzásegítsen a túléléshez, de ugyanakkor emberi kötelességünk bizonyosságát adnunk annak, akarjuk is ezt.

Nagyon vigyázzunk azonban, mert már „**játszottunk**” a szavakkal, amikor az igen, vagy nem döntés előtt állt az ország! A mostani esetben nem kérik ugyan, de nem is elég a szó. Kevés az igen is, hiszen a mindenkori imádság kérésében a szív, szívünk, a lélek, a lelkünk játssza az elsődleges szerepet. Tehát ma szólnunk sem kell, csupán egyet éreznünk. Csak együttérzésre van szükség! Semmi másra!

2). Kedves Testvéreim!

Egy igen kemény, de ugyanakkor példa értékű helyet választottam imnapunk gondolat-ébresztőjeként. A tudósítás egyértelmű: Júdás árulását helyezi kilátásba Márk evangélista, aki ezzel kapcsolatosan közzé tesz még néhány felvilágosítást adó közlést, számunkra is nyugtalanító valóságot, de minden idők, árulkodni vágyó embere számára is megelőlegezi a megfelelő „jutalmat”.

Tény, hogy mindenkor, minden csoportosulásban, minden közösségben voltak, vannak, s talán lesznek a jövőben is olyan emberek, akikbe nem helyezhetünk több bizalmat, mint amennyit megérdemelnek, akikre nem bízhatunk felelősségteljes munkát, hiszen nem a lábukkal van baj, aminek köszönhetően ingataggá vált a mozgásuk, sem vállukkal, mely nem bírja a rá nehezedő megterhelést, hanem gerincükkel, mely kígyózó mozdulatokba kényszerül a nehézségek idején. Néhai Simén Domokos, unitárius lelkész úgy fogalmazott ezekkel az emberekkel kapcsolatosan, hogy elveszítették gerincüket, aminek köszönhetően a „fajok eredetében” egy sokkal alacsonyabb fokra kényszerülnek.

Júdás alakja sokszor megismétlődik a történelem folyamán, de ezeket nem úgy hívják, hogy „Júdás”, hanem szokványos, magyar, vagy nem magyar nevek birtokosai. Sőt kitanult alattomosággal, fineszességgel járnak közöttünk, mert legtöbbször sem szavuk, sem viselkedésük alapján nem árulják el nekünk, hogy ők tulajdonképpen nem Jézus, hanem Júdás követői.

A bibliai történetnek van egy másik fontos figyelmeztetése is, melyre gondot fordíthatunk és ez nem más, mint az öröm. Nem a korabeli tanítványok, vagy közemberek boldogsága érezhető, hanem azoké, akiknek kezében összpontosult a vezetés. A főemberek, a fő vallási vezetők voltak boldogok, hogy végre akadt ismét egy áruló.

Az is érdekes—és nem jellemző ez sem az átlagemberre -, hogy a fokozódott öröm akkor vált teljessé, amikor egy adott gaztettéért meg is jutalmazhatták a tettest. Vagyis pénzt adhattak a gonoszság elkövetőjének. Van ilyen öröm és vannak hasonló elkövetők, akik akkor boldogok, ha árthatnak bármivel is valakinek, vagy éppen akkor jutalmaznak, amikor látják, hogy elérte célját a romboló szándék.

A mára felvett szentlecke utolsó figyelmeztetése is nagyon fontos és megszívlelendő. Azt olvassuk ugyanis, hogy Júdás folyamatosan „módját” kereste annak, hogy a „*megfelelő pillanatban*” elérje Jézust. Azt mondhatom, hogy ebben a cselekedetben, mármint a módszerben nincs is semmi hiba, hiszen aki arra adja fejét, hogy tönkre tegye embertársait, az folyamatosan figyeli a kiszemelt áldozatot. Türelmesen vár az első, hibás lépésre, vagy éppen alkalmas pillanatra, amikor cselekszik, amikor akcióba lendül. Attól a pillanattól kezdve már aztán semmi és senki nem számít, csak a siker, a kielégítő érzés, amikor a pénz meglapul a tenyerében.

Ezek után nézzük a fenti figyelmeztetéseket úgy, hogy saját életterületünkre alkalmazzuk azokat. Tagadhatatlan, hogy ma is vannak érdekcsoportok, akiknek elsőrendű elkötelezettsége, hogy ártsanak ártatlan embereknek. Imanapunk nem jogosít fel ezek megnevezésére, vagy elítélésére, hiszen nem az ítékezésre, hanem az értük, magunkért történő imádkozásra kaptunk lehetőséget Istentől.

Ezen csoportosulásokról tudjuk, hogy örömmel adnának jutalmat újabb árulónak, akinek sikerül elhallgattatnia, pl. nyelvében egy közösséget. Nem ismerem a mai Júdások neveit, de ha ennek birtokában lennék is, akkor sem tartom annyira fontosnak, hogy felsoroljam ebben a megemlékezésben. Lényeg, hogy ma értük is imádkozunk. Sőt kimondjuk, hogy kívánjuk nekik, hogy élvezzék egészséggel elvett jutalmukat. Számunkra azonban egyértelmű marad a régi parancs, miszerint *tegyünk jót mindenkivel*, de az is, hogy *csak azt tegyünk másokkal, amiként mi is elvárjuk, hogy cselekedjenek velünk szemben*. Sőt, *szeressük embertársainkat és imádkozunk ellenségeinkért*. Szomorúbbakká már csak az által válnánk, ha kiderülne, hogy magyar testvéreink közt is vannak bőven újabb Júdások, akik attól sem rettennek vissza, hogy életünkre törjenek.

Szomorú jelenségként jellemezhetjük a mai napon még azt is, hogy nem egyértelmű a **vezetők bánata** a történetek miatt. Azt nem mondom, hogy örülnek a nyelvi fojtogatásnak, de egyelőre még gyenge lábakon áll színre lépésük az adott téma színpadán.

Feltevődik a kérdés, tehát: *Mit tehetünk többet mi, az átlagemberek?* Csak azt, hogy nem adunk pénzt az árulónak és nem örülünk saját elárultatásunknak. Ugyanis a kapott pénz egyáltalán nem számottevő. Mármint a Júdásé. Szinte jelképes összeg. Az már viszont sokkal jelentősebb, amennyiben az ügy elárulására figyelünk. Akár Júdás esetében gondolkodunk, akár magyarságunk megőrzésére figyelünk, ez a lényeg. Az már csak ráadás, ha valaki saját megsemmisüléséért pénzt áldoz, s aztán még örül is neki.

Az utolsó figyelmeztetés is megáll a többiek sorában, vagy végén. Elmondhatjuk, hogy szüntelen rajtunk vannak a figyelő szemek. Néznek, vizsgálják, hogy mikor, miben hibázunk, vagy válunk számon kérhetővé, mint a rossz gyermek. Rajtunk van vizsla szemük, hogy észre vegyék a legkisebb hibát is, ami miatt elmarasztalhatnak, mint, aki rosszul végezte feladatát. Nem sorolom fel, hogy melyek voltak ezek az „*alkalmasnak*” mondható pillanatok, amikor előtérbe kerültek a pénzt kínáló „*vezetők*”, hiszen jól dolgoztak a Júdások is. Ebben az esetben nem kis pénz ütötte némelyek markát és lényegesnek számított az öröm is a kimondott **nemekért**.

Itt az idő, hogy végre belássa minden magyar a vagy, vagy, az igen és nem közti lényeges különbséget. Gondolkodjunk el azon, hogy hány embernek van a helyes döntést követően öröme, de hányak szereztek vele sok könnyel és szomorúsággal telt napokat! Számunkra csak az lehet fontos ma és még nagyon sokáig, hogy „*nyelvében él a nemzet*” országhatáron túl és innen, a Kárpát-medence teljes szélességében és hosszúságában.

Adja Isten, hogy meghallgatásra találjon múltban, mában elmondott sok-sok imádságunk és mielőbb megtapasztalja minden magyar az együvé tartozás tiszta, szeplőtlen örömét!

Ámen.

Debrecen, 2009. augusztus 30.-án.